

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **E. J.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2007, č. j. OAM-1-24/VL-10-18-2007, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 1. 2008, č. j. 64 Az 9/2007 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky, Mgr. Bohdaně Novákové, advokátce se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **5712 Kč**. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 23. 1. 2007, č. j. OAM-1-24/VL-10-18-2007. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na www.nssoud.cz, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatelka v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, namítá zákonné důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Pochybení krajského ve vztahu k ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. však po právní ani skutkové stránce nijak blíže nespécifikovala; vyjádřila pouze nesouhlas se závěrem krajského soudu, dle kterého neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů obsažených v § 12 zákona o azylu. Současně uvedla, že v rámci soudního projednávání jejího případu se krajský soud dostatečně nevyřídil se všemi námitkami, které ve své žalobě uvedla. Pokud jde o namítané pochybení ve vztahu k ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tak nesprávné posouzení právní otázky spatřuje v nesprávné aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dle jejího názoru mělo být aplikováno ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve spojení s článkem 1 odst. 2 Ústavy ČR a článkem 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále také jen „Ženevská úmluva“) a článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále také jen „Evropská úmluva“). Stěžovatelka uvádí, že o nezákonném rozhodnutí soudu lze hovořit mj. v případech, kdy se soud dopustil omylu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav. Poukazuje přitom na to, že o mylnou aplikaci práva se jedná, jestliže soud (zde správní orgán) použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, popř. ze správných skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry. Stěžovatelka je přesvědčena, že její žádost o udělení mezinárodní ochrany nemohla být posouzena jako zjevně nedůvodná, jestliže vyslovila (a správní orgán to nijak nevyvrátil) obavu z ponižujícího a nelidského zacházení (soustavného bití a psychického trýznění po dobu 5 let) ze strany soukromé osoby (exmanžela), a nadále se obává ponižujícího zacházení a zabití z jeho strany v případě návratu do země původu, která je nedemokratická a nedodrží obecně lidská práva svých obyvatel. Uvádí, že i mnohem demokratičtější a vyspělejší státy,

než je Mongolsko, mají problém s domácím násilím a policie ne vždy dokáže účinně zasáhnout.

Stěžovatelka chápe, že se v jejím případě nejedná o azylově relevantní důvod, nicméně se podle ní jedná o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Namítá, že „správní orgán a soud nezjišťovaly nic o vymáhání práva v Mongolsku a pokud by zjišťovaly, musely by dospět k závěru, že domácí násilí je v Mongolsku netrestáno, i kdyby se stěžovatelka obrátila na samotného prezidenta“. Stěžovatelka je přesvědčena, že v jejím případě se měla plně uplatnit přednost mezinárodního práva před právem národním, zakotvená do čl. 1 odst. 2 a čl. 10 Ústavy ČR. Tuto přednost potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, z jehož odůvodnění cituje následující pasáž: „Aplikační přednost takto komplexně chápané mezinárodněprávní zásady „non-refoulement“ před vnitrostátním právem byla navíc potvrzena i v judikatuře zdejšího soudu, konkrétně v jeho rozsudku ze dne 4. 8. 2005, sp. zn. 2 Azs 343/2004 (publ. pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz). „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. V takovém případě je pak nezbytné, aby orgán, který posuzuje věc, na kterou dopadá mezinárodní úmluva, přistoupil k přednostní aplikaci předmětné úmluvy, a odklonil se od příkazu, jenž mu ukládá vnitrostátní právní norma. Takto stanovená aplikační přednost norem obsažených v mezinárodních smlouvách spadajících do vymezení článku 10 Ústavy přitom působí i proti kogentním normám vnitrostátního (obyčejného) práva, a to normám hmotně právním i procesním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, dostupný na www.nssoud.cz). Pokud jde o časový moment, kdy má k přednostní aplikaci dojít, pak logickou úvahou lze dospět k jedinému závěru, a to, že k této aplikaci musí dojít v tom řízení a před tím orgánem, kdy tato skutečnost vyjde najevo poprvé. Platí-li totiž ústavní princip přednostní aplikace mezinárodní úmluvy obecně, pak platí zásadně vždy a v každém okamžiku. Z žádného ustanovení nelze restriktivně dovodit, že by se tato aplikace měla vázat k nějakému konkrétnímu časovému bodu a žádný orgán tudíž nemůže legitimně od mezinárodního závazku, jehož si je nebo má být vědom, odhlédnout a jeho aplikaci odložit, resp. odkázat ji na pozdější chvíli, příp. na jiný orgán... Pokud by tedy striktní aplikace jazykového výkladu vnitrostátní právní normy nevyhnutelně vedla k tomu, že stěžovatel by mohl být vydán do země, kde by byl obrožen jeho život či svoboda nebo kde by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu a pokud by takový výklad mohl zároveň vést k porušení čl. 33 Ženevské úmluvy, musí se orgán aplikující právo od takového výkladu odklonit a zvolit namísto něho výklad předmětných ustanovení zohledňující imperativ ochrany základních lidských práv a svobod, včetně práva každého na život, neboť tato práva stojí nad hmotnými i procesními pravidly vnitrostátního práva. Jen tak lze dojít k výkladu mezinárodně konformnímu, který ukládá státu, v němž uprchlík požádal o azyl, zabránit jeho navrácení do země, kde by jeho život byl v ohrožení. Jiný postup by mohl být v rozporu také s čl. 2 a čl. 3 Evropské úmluvy, které zakotvují ochranu práva na život a zákaz mučení“.

Česká republika si tak vůbec nemůže být jista, že v případě stěžovatelky respektovala a dodržela svůj závazek z článku 3 Evropské úmluvy a nedopustila se porušení čl. 1 odst. 2 Ústavy ČR, s nímž je v rozporu, že, jak tvrdí: „správní orgán i krajský soud bez rozmyšlení aplikovaly normu obyčejného vnitrostátního práva a jaksi pozapomněly na článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přestože stěžovatelka bez pomoci státu či rodiny trpěla domácím násilím, byla bita a ponižována bez jakýchkoli skrupulí a ochrany“.

Proto stěžovatelka závěrem svého podání navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Předně považuje Nejvyšší správní soud za nutné konstatovat, že námitky směřující do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. jsou pouhými blanketními odkazy na citovaná ustanovení zákona, neboť jak již bylo výše řečeno, stěžovatelka v kasační stížnosti nikterak blíže nespecifikovala, v čem by namítané vady řízení měly spočívat. Nepřezkoumatelným ve smyslu písm. d) citovaného ustanovení pak napadený rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud taktéž neshledal, neboť rozhodnutí je řádně odůvodněno a je zcela srozumitelné.

Ke shora nastíněné problematice Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že obava z vyhrožování soukromých osob není azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49, nebo rozsudek ze dne 24. 2. 2005, č. j. 8 Azs 13/2005 – 41, na www.nssoud.cz), neboť se jedná zcela jednoznačně o jednání jednotlivců, které nelze přičítat k odpovědnosti státu. Taktéž lze poukázat i na rozsudek ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 – 75, nebo na rozsudek ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Azs 300/2005 – 42, obě rozhodnutí taktéž dostupná na www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, *by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo státu svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se pak považuje mimo jiné - podle § 14a odst. 2 písm. b), jehož aplikace se stěžovatelka dovolává - i mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.*

Je třeba dát za pravdu stěžovatelce v tom, že doplňková ochrana je institutem pojmově odlišným od mezinárodní ochrany ve smyslu § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, tedy ochrany udělované formou azylu. Vyhodnocení nebezpečí vážné újmy, která je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany, je na úvaze správního orgánu, který vychází kazuisticky ze skutkových okolností konkrétního případu, z informací o zemi původu žadatele, ale především z věrohodnosti tvrzení předložených žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Povinnost tvrzení má zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení, a taktéž bez jednoznačného a určitého zpochybnění závěrů správního orgánu v řízení před správním soudem nelze okolnosti týkající se osobního příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v zemi původu ze strany soudu dovodit. Správní orgán se v dané věci problémem, zda stěžovatelce v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, zabýval, a dospěl k závěru, že jí po návratu uložení nebo vykonání trestu smrti nehrozí. Vycházel přitom z jejího tvrzení a v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatelka vyslovila pouze obavy z výhrůžek bývalého manžela. Uvedl, že při rozhodování se správní orgán také opíral o Informaci MZV ČR, č. j. 111882/2005 – LP, ze dne 11. 4. 2005, o situaci v Mongolsku, podle níž osobám žádajícím o azyl v zahraničí v případě návratu do Mongolska nehrozí žádný postih.

Konstatoval také, že Mongolsko se v rozhodné době nenacházelo ve vnitřním ani mezinárodním ozbrojeném konfliktu, a stěžovatelce tedy nehrozí ohrožení života nebo lidské důstojnosti z těchto důvodů.

Nejvyšší správní soud tento názor plně sdílí, neboť obavy stěžovatelky v zemi původu byly zapříčiněny jednáním soukromých osob, přičemž ze správního spisu vyplývá, že se stěžovatelka v domovském státě vůbec nepokusila svou situaci přes tamní státní orgány řešit. Neuvedla také žádné skutečnosti svědčící o tom, že by měla oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, jak již bylo řečeno výše. Lze proto uzavřít, že stěžovatelka v daném případě neuvedla nic, co by naznačovalo, že by mohla být uprchlíkem.

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud navíc zjistil, že stěžovatelka do České republiky přicestovala legálně za účelem zaměstnání již v roce 2004 s platným cestovním dokladem a vízem opravňujícím ji k pobytu na území České republiky. K pobytu byla stěžovatelka řádně přihlášena na oddělení cizinecké policie Blansko. Poté, co zanikl účel jejího pobytu a dlouhodobý pobyt, resp. vízum k dlouhodobému pobytu, jí bylo ke dni 30. 4. 2006 ukončeno, pobývala stěžovatelka na území České republiky neoprávněně a bez platného cestovního dokladu, který jí byl údajně odcizen. O azyl požádala stěžovatelka až dne 4. 1. 2007, aniž by byla schopna hodnověrně prokázat svou totožnost. Z těchto důvodů jí bylo rozhodnutím Policie ČR, oblastním ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava (odd. Frýdek – Místek), ze dne 10. 1. 2007, č. j. SCPP-47-9/OV-III-2007, uloženo správní vyhoštění. Přesvědčivosti tvrzeného příběhu nepřispívá ani skutečnost, že stěžovatelka přicestovala do České republiky s nevlastní dcerou (tj. s dcerou jejího bývalého manžela), zatímco vlastní dceru zanechala v Mongolsku v péči svého bývalého manžela, z jehož strany se podle svých slov obává násilností. Tvrzení stěžovatelky a její individuální příběh proto neshledal Nejvyšší správní soud dostatečně věrohodným, aby bylo možno vytýkat krajskému soudu, že se nezabýval přímou aplikací Ženevské úmluvy.

S ohledem na vše výše uvedené k aplikační přednosti Ženevské úmluvy v předložené věci nebyl důvod, neboť je *prima facie* zjevné, že na stěžovatelku čl. 33 odst. 1 Ženevské úmluvy vůbec nedopadá.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné k otázce přednostní aplikace Ženevské úmluvy taktéž uvést, že pasáže z odůvodnění rozsudku ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 23/2007 - 64, v němž jsou vyjádřeny právní názory, které stěžovatelka cituje a na které poukazuje, nemohou sloužit paušálně, zcela vytrženy z kontextu, jako opora kasačních námitek ve zcela jiném případě a za naprosto odlišných skutkových okolností. V posouzení zmíněného případu, v rámci jehož řešení byly tyto závěry vysloveny, se promítla krajní situace žadatele o azyl v době odchodu z Afghánistánu, která byla zemí jeho původu. Důvodem podání žádosti o azyl bylo v tomto případě stěžovatelem tvrzené pronásledování z náboženských důvodů, a toto tvrzení bylo navíc doloženo listinnými důkazy - součástí spisového materiálu byl zatýkácí rozkaz, podle něhož stěžovateli hrozil trest smrti podle islámského zákona („*Šarija*“) z důvodu šíření nemuslimských názorů a propagandistické práce směřující proti islámu. Za těchto skutkových okolností, kdy žadatel o azyl předložil ve správním

řízení dostatečně přesvědčivé důkazy o reálném ohrožení života v zemi původu, a hrozil tedy natolik intenzivní zásah do jeho základních práv zaručených mezinárodními smlouvami a Ústavou České republiky, že by mohlo skutečně dojít k porušení čl. 33 Ženevské úmluvy a zároveň i čl. 2 a čl. 3 Evropské úmluvy, jimiž je Česká republika dle čl. 10 Ústavy vázána, posoudil Nejvyšší správní soud kasační stížnost v tomto konkrétním případě jako přijatelnou zejména z důvodu možného dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Shora popsaná situace je však diametrálně odlišná od té, která je předmětem posouzení v dané věci, kdy argumentace stěžovatelky stojí pouze na tvrzení, že v zemi svého původu se cítí být ohrožena domácím násilím ze strany svého exmanžela. Jde tedy již na první pohled o podstatně jiné okolnosti obou srovnávaných případů. Zdejší soud nesdílí právní názor stěžovatelky, že jí měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, přičemž „*skutečné nebezpečí vážné újmy*“ vidí právě v hrozbě násilí ze strany svého bývalého manžela. Stěžovatelka v této souvislosti poněkud zavádějícím způsobem užívá termínu „domácí násilí“ (nikterak totiž v průběhu řízení nevysvětlila, jak by mohla být vystavena domácímu násilí ze strany bývalého manžela).

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že domácí násilí je bezesporu celospolečenským jevem, který nelze podceňovat a který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví. Jako takový přitom může být za určitých okolností také azylově relevantním důvodem a právě tyto okolnosti, které záleží především na zemi původu, jejich právních, sociálních či kulturních normách a hodnotách, je třeba analyzovat a zvažovat, zda je příslušný stát schopen či ochoten zajistit oběti domácího násilí potřebnou ochranu nebo zda je na místě poskytnutí mezinárodní ochrany, a to na základě příslušnosti k určité sociální skupině. V tomto směru je třeba připomenout, že v poslední době byla překonána bariéra soukromé sféry dělící oběti domácího násilí od poskytování mezinárodní ochrany a že byl přijat výklad, podle něhož může i u domácího násilí nastoupit ochrana prostřednictvím členství v určité sociální skupině (srov. ECRE – European Council on Refugees and Exiles – Position on Asylum Seeking and Refugee Woman, December 1997, odst. 22, či bohatou rozhodovací praxi v zahraničí, např. rozhodnutí Sněmovny Lordů Velké Británie ze dne 25. 3. 1999, Islam proti Státnímu tajemníkovi pro vnitřní záležitosti, Imigračnímu odvolacímu tribunálu a dalším, Shah, [1999] UKHL 20; [1999] 2 Ac 629; [1999] 2 All ER 545, kterým byl udělen azyl dvěma pákistánským ženám, jejichž žádosti byly založeny na domácím násilí; originál znění rozsudku je dostupný na internetových stránkách British and Irish Legal Information Institute, www.bailii.org).

V daném případě však stěžovatelka netvrdila žádné skutečnosti, které by bylo možné brát jako základ pro případný azylový důvod na základě příslušnosti k určité sociální skupině či základ pro udělení doplňkové ochrany (srovnej též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, sp. zn. 9 Afs 49/2007, dostupný na www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané

v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Krajský soud v Ostravě stěžovatelce k její žádosti ustanovil zástupcem pro řízení o této kasační stížnosti advokátku a náklady řízení proto v takovém případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 4 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění], a v náhradě hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Na základě osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty, jež ustanovená zástupkyně stěžovatelky Nejvyššímu správnímu soudu řádně doložila, byla k výše uvedené odměně připočtena částka 912 Kč (19 % DPH). Celková částka 5712 Kč bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám Mgr. Bohdany Novákové, advokátky se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. září 2008

JUDr. Radan Malík
předseda senátu